

i sit første store Foredrag fremhævede det som en sjælden anbefaling for disse Lovforslag, at Grænserne saa vidt muligt, eller dog i meget høj Grad, vare udviklede mellem de højere og lavere Lønninger. Det tror jeg ikke er nogen virkelig anbefaling, og jeg tvivler meget om Fortrinet ved den Demokratisme, der skulde ligge deri. Med det store Ansvar og det store Arbejde følger naturligt en højere Løn, der maa være noget at stræbe efter. Men ud fra den højtærede Finansministers Begrundelse erkender jeg, som sagt, at Forslaget om de fire Etater som Helhed er fortræffeligt.

Det kan imidlertid ikke være anderledes, end at en hel Del Tjenestemænd føle sig forfordelte. Nogle mene, de burde have været i en højere Klasse, og det gælder da selvfølgelig navnlig dem, der ere i en lavere, nogle mene, de burde have haft mere, og at de, der have faaet mere, have faaet for meget. Men alle disse Ting skal jeg ikke opholde mig ved. Det er ligegyldigt, hvilke Forslag der fremlægges, saa ville den Slags Anker blive rettede derimod. Men det forhindrer atter ikke, at enhver fra sit Standpunkt kan søge at forbedre de Enkeltheder, hvor man mener, der er Mangler at rette.

Der er dog eet Punkt, som kun fra en enkelt Side er blevet stærkt angrebet, og hvor jeg erkender, der er gjort et usædvanlig godt Stykke Arbejde, det er ved Udligningen af Huslejogdtgørelsen. Det er muligt, at det kan gøres endnu mere rationelt, det tør jeg ikke benægte, men efter et første Gennemsyn mener jeg, at man har været saare heldig med at finde Normen for den rette Fordeling paa dette Omraade.

Jeg kan ikke undlade overfor Trafikministeren at slutte mig til dem, der, som det blev sagt, bestandig sige: Bort med Tantiemen, bort med ethvert Spor af Tantieme.

Overfor Indenrigsministeren vil jeg kun gøre en Bemærkning angaaende Posttaksterne, idet jeg i øvrigt kan henholde mig til, hvad min nære Meningsfælle herom har udtalt. Det har altid været Tradition her i Tinget, at Postvæsenet skulde betale sig, men det skulde ikke give Penge i Statskassen ud derover. Hver Gang der paa Post-

væsenets Budget saas et saa stort Overskud, at man ved dets Hjælp kunde gaa til Udvidelser og Forbedringer indenfor Postvæsenet, skulde Pengene anvendes dertil. Nu har Indenrigsministeren søgt at bevise, at han er paa den sikre Side, naar han faar den ønskede Takstforhøjelse, og derom er der ikke Tvivl. Men jeg vil dog hævde, at han er mere paa den sikre Side, end det kan anses for strengt nødvendigt, thi hans Beregninger ere efter hele Fortiden meget rigelige, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Hver Gang man har foretaget en virkelig betydelig Udvidelse af Postvæsenet, har dette bragt betydeligt forøgede Indtægter. Nu vil jeg gerne indrømme, at Lønningsforhøjelser ikke ere af den Art Reform, der kunne skaffe forøgede Indtægter, men naar man samtidig udvikler og forbedrer Postvæsenet — og det gøre vi —, vil der kunne komme forøgede Indtægter. Jeg tror derfor ikke, Posttaksternes Forhøjelse vil være nødvendig, hvis man vil overholde det gamle Princip, at Postvæsenet skal betale sig, men heller ikke mere.

Jeg hørte med stor Interesse den Tale, det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) holdt. Den var mig ikke helt ny, thi da jeg i 10 Aar har haft Sæde i Lønningsudvalget, har jeg naturligvis hørt noget lignende før. Jeg er ikke blind for, at det ærede Medlems Tale giver Genklang langt ud over hans egen lille Gruppe ind i adskillige andre. Jeg tror ikke, det var nogen Skade til, at Talen blev holdt, det er godt, at ogsaa Tjenestemændene høre, at der er saadanne Røster i Landet. Det vil mulig for deres Vedkommende, der kunde ønske mere, end der er budt dem, være et Fingerpeg i Retning af, at de bør med nogen mere Resignation og mere Tilfredsstillelse, end der fra enkelte Sider er kommet frem, søge at modtage det Forslag, der her bydes dem. Som der fra det ærede Medlems Side blev hævdet, vilde det eneste rationelle, hvis det var gennemførligt, være, at samtlige Lønninger varierede med Konjunkturerne. Men en saadan Mechanisme er jo ikke opfundet endnu, og jeg tvivler meget paa, at den kan opfindes. Men hvis der var en, der kunde opfinde den, burde Staten ganske sikkert betale en meget høj Præmie til vedkommende. Iøv-